

Fitz Roy in okoliški vrhovi
Foto: Boris Strmšek

ploto. Vsi trije smo se nato podili navzgor. Nekaj raztežajev so se nam zapletale vrvi, dokler ga v enem od lednih raztežajev nisva dokončno pustila zadaj. Saj je bil v redu fant, toda »štrikanje« v patagonskih stenah ni priporočljivo. Ostali so bili daleč spodaj.

Plezanje je bilo pravi užitek. Sonce je zagrelo skalo, ki je tukaj zares dobre kvalitete. Tudi led v smeri je bil dober. Greg je kot prvi plezal večino skalnih raztežajev, jaz sem vodil v lednih in kombiniranih delih smeri. Vedno boljši razgled sva imela. Po počeh in zajedah sva kar hitro napredovala navzgor, čeprav ni v smeri skoraj nobenega varovanja razen sumljivih vrvic na varovaliških. Stena je pravi raj za plezanje s frendi in zatiči. Sicer pa klina tako nisva imela nobenega.

Ob dveh popoldne sva bila tam, kjer smo bili zadnji obrnili. Neroden raztežaj okoli raza, kjer je Greg plezal s plezalniki po ledu – in ostalo je le še malo do roba stene. Z rokami v zaledeneli poči in konicami derez na skoraj gladki plošči sem se prebil do roba. Nato je bil do vrha samo še led. Malo sva čarala, ker so ostale Gregove dereze pod steno, toda ob šestih sva končno pogledala na drugo stran na neskončni Hielo Continental.

Škrlatica

SLAVICA ŠTIRN

*Pozdravljam te –
lepotica,
Škrlatica.
Kako mamiš
v opravi večerni –
škrlatni.
Ni mar ti za
snubce v bližini.
Sonce odsevaš.*

*Zvečer te v igri
veter objame,
ovije v
kosme meglene,
skrije
prepadne stene.*

Nisva bila sama, z nama so bili številni prijatelji, znanci, najini domači... Žal mi je bilo, da ni tukaj Lorija, ki je moral ostati doma, pa Vlada, ki je nekje spodaj v bazi. Želel bi, da vidijo ta prekrasen razgled, to divjo lepoto, v katero sva zrla z Gregom.

Sicer pa se nama je zdelo najbolj neverjetno to, da sva se tako čisto naključno našla tukaj na koncu sveta. Spoznala sva se točno pred desetimi dnevi, ko je prišel v bazo s tremi argentinskimi Slovenci, ki so bili tukaj na dopustu. Nato je spoznal še več Slovencev. In z enim celo splezal na vrh te granitne gore, ki je cilj mnogih, a le redki uspejo. Takšna naključja so pač del našega kratkega življenja.

LETOS GREMO SPET TJA DOL

Sedela sva in zrla naokoli. Na robu stene se je pojavil tudi Motohiko. Počakala sva, da pride na vrh, nato bomo skupaj sestopili. Splačalo se je počakati. Še nikoli nisem videl tako srečnega človeka. Mislim sem, da bo kar umrl od veselja. Motohiko je bil deveti, ki je v tej sezoni stopil na vrh Fitz Roya. Takrat še nismo vedeli, da smo tudi zadnji v tej sezoni.

Toda vse lepo se enkrat konča in treba je bilo navzdol. Za nami je ostal v večernem soncu obsijan vrh. Spuščali smo se proti belim ledenikom, proti neštetim jezerom, patagonskemu pragozdu, bistrim rekam...

Prišel je čas slovesa od novih prijateljev in prelepih gor, na katere smo zrl dolge tedne. Bilo nam je težko, saj smo v tem času doživeli veliko lepega. V mislih sem še vedno imel prizore z vrha, ko je Fitz Roy postajal vedno manjši in so ga počasi zakrivali oblaki prahu za vozilom, s katerim se je pričela pot proti domu. Nekje v notranjosti pa se je že pojavila nova želja.

Konec leta 1998 se odpravljamo v Patagonijo trije člani AO APD Kozjak: **Boris Lorenčič**, **Armand Polegek** in **Boris Strmšek**. Naš cilj je preplezati novo smer v južni steni Fitz Roya. Smer bi naj vodila z ledenika Torre z višine okoli 1500 metrov čez kombinirano steno do ledne prečnice pod vršno steno Fitz Roya in čez osrednji, še nepreplezani, monolitni del južne stene proti vrhu. Izkušnje, pridobljene leta 1994, nam bodo zagotovo veliko koristile pri uresničevanju našega cilja.